

EDUTECA - ODILLO

Biblioteca Digital

ES LICEU

préstec de llibres electrònics
Eduteca
biblioteques escolars IB

Biblioteques
Escolars **IB**

Què és una biblioteca virtual?

- Plataforma amb milers de recursos
 - Llibres
 - Audiollibres
 - Revistes
- En **diferents idiomes**
 - Català
 - Castellà
 - Anglès
 - Alemany
 - Etc.
- Amb un **sistema de préstec**

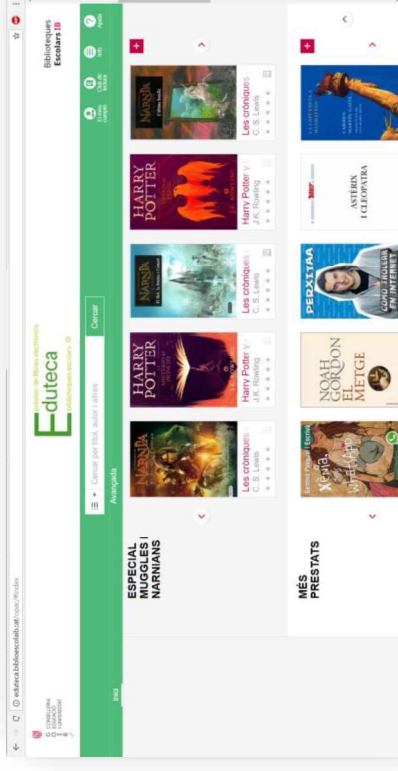

Accés a la plataforma

- **Accés als usuaris**
 - Usuari i contrasenya
 - Es configura en diferents carrusels temàtics
 - Préstec → en 2 clics
- **Dispositius d'accés**
 - Pàgina web
 - APPS
 - IOS
 - Android
 - Windows 10
 - Per llegir a tables, ordinadors i smartphones → sense connexió a internet

Mode de lectura

■ Streaming

- Es pot visualitzar tot el contingut sense descàrrega a través de la plataforma.
- Es pot elegir:
 - Tipus de lletra.
 - Dimensió.
 - Color del fons...
- Es pot subratllar, prendre notes, marcar pàgines

■ Descàrrega

- El contingut es pot descarregar al dispositiu i llegir-se sense connexió (offline).
- Disponible per llegir en qualsevol moment i a qualsevol lloc.
- Possibilitat de descarregar-ho a l'escola i llegir-lo a qualsevol lloc.

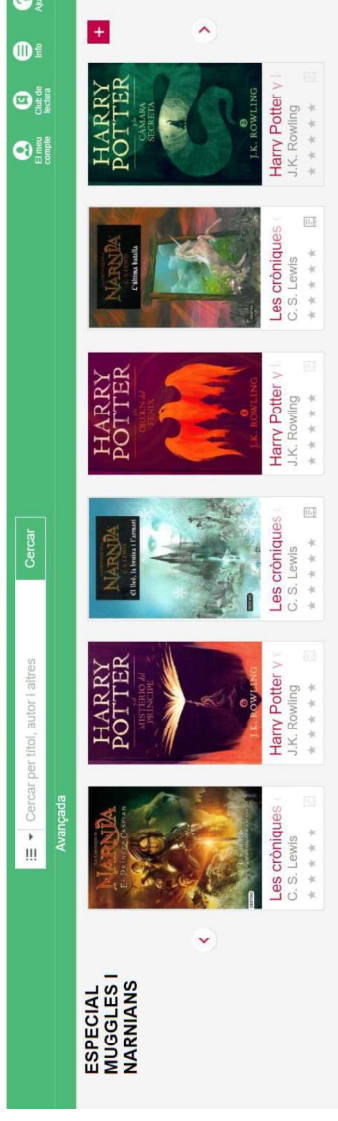
Contingut

■ Recursos:

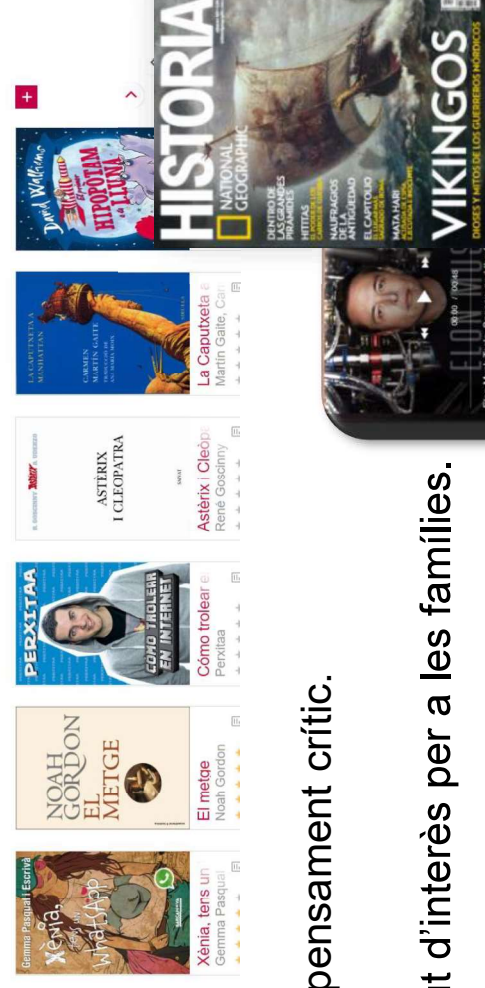
- Milers de llibres a un clic.
- Audiollibres: Llibres per escoltar.
- Revistes de diferents categories per fomentar el pensament crític.
- Continguts pedagògics per a docents i contingut d'interès per a les famílies.
 - Bulling, educació especial, etc.
- Continguts d'oci per desenvolupar l'hàbit lector entre l'alumnat.

plataforma de llibres electrònics
EduTECA
biblioteques escolars IB

Biblioteques
Escolars IB

MÉS PRESTATS

Estadístiques

- **Mòdul d'estadístiques:**

- Permet conèixer l'ús dels usuaris
- Recursos més prestatats
- Dispositius d'accés
- Nombre de visites
- Etc.

Com funciona?

EDUTECA – ODILO

Accés al meu compte

El meu
compte

Libre de
lectura

Info

Ajuda

Cercar

Cercar per títol, autor i altres

Avançada

[Inici](#) > [El meu compte](#) > [Identificació](#)

Inicia sessió

Identificació

015859

Contrasenya

.....

Recordar credencials

Inicia sessió

Hola, benvingut a
la biblioteca
digital

Accés al meu compte

Inicia sessió

Identificació

015859

Contrasenya

.....

Recordar credencials

Hola, benvingut a
la biblioteca
digital

Accés al meu compte

Cercar

Cercar per títol, autor i altres

Avançada

Inici > El meu compte

CAÑELLAS CABOT, ANTONI 2

El meu
compte

Club de
lectura

Info

Ajuda

Sortir

La seva última entrada va ser el 13/06/2018 11:36:43

Préstecs en línia

Reserves

Dades lector

Historial de préstecs

Les meves llistes

Recerques

Notificacions

Cerca per títol, autor i altres...

Inici

Matèria	«
Altres idiomes	»
Art / Música / Esport	»
Ciències aplicades / Tecnologia	»
Ciències naturals / Matemàtiques	»
Ciències socials	»
Educació	»
Llengua / Literatura	»
Llibres il·lustrats / Còmics / Novel·la gràfica	»
Narrativa / Contes	»
Poesia	»
Àudio llibres	

▼ Cercar per títol, autor i altres

Cercar

Avançada

CONCURS

" Passió
per la lectura "

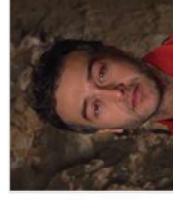
Participa!

CONCURS

EduTECA amb la col·laboració d'Odilo llança el concurs "Fomentant la passió per la lectura", un concurs amb dues categories diferents perquè puguin participar l'equip docent i l'alumnat.

[Veure més](#)

**POESIA PER
ALS TEUS
SENTITS**

Cerca per matèria

Inici

Matèria
Altres idiomes
Art / Música / Esport
Ciències aplicades / Tecnologia
Ciències naturals / Matemàtiques
Ciències socials
Educació
Llengua / Literatura
Llibres il·lustrats / Còmics / Novel·la gràfica
Narrativa / Contes
Poesia
Audio llibres

CONCURS

" Passió
per la lectura "

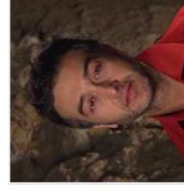
Participa!

CONCURS

Eduteca amb la col·laboració d'Odiño llança el concurs "Fomentant la passió per la lectura", un concurs amb dues categories diferents perquè puguin participar l'equip docent i l'alumnat.

[Veure més](#)

POESIA PER ALS TEUS SENTITS

Cerca avançada

Inici

Matèria	<<
Altres Idiomes	>
Art / Música / Esport	>
Ciències aplicades / Tecnologia	>
Ciències naturals / Matemàtiques	>
Ciències socials	>
Educació	>

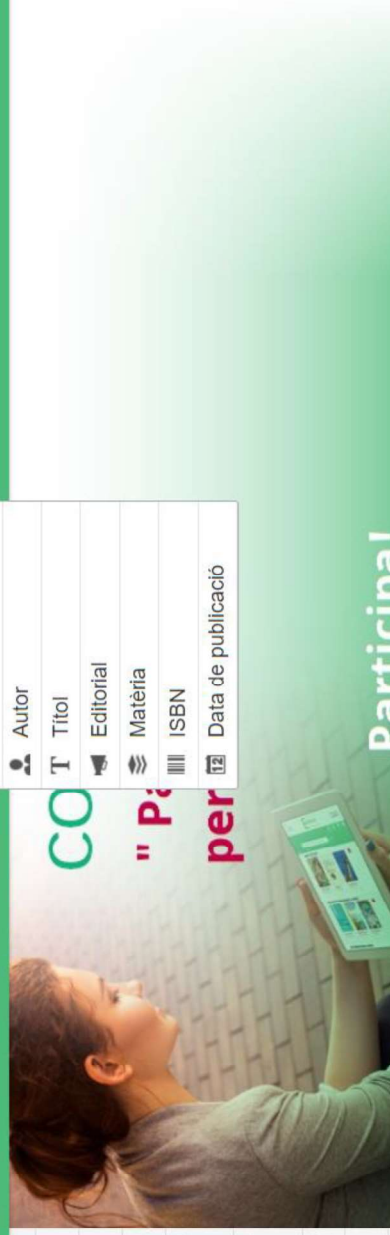
 Cercar per títol, autor i altres **Cercar**

- Tots
- Autor
- Títol
- Editorial
- Matèria
- ISBN
- Data de publicació

CONCURS

Eduteca amb la col·laboració d'Odilo llança el concurs "**Fomentant la passió per la lectura**", un concurs amb dues categories diferents perquè puguin participar l'equip docent i l'alumnat.

[Veure més](#)

Participa!

Accés al llibre electrònic

Inici > Resultats

Avançada

Percy Jackson i els Déus Grecs

Cercar

Autor

Geronimo Stilton (171)
Tea Stilton (62)
Roberto Pavanello (34)
Susan Beth Pfeffer (24)

+ Veure més

Materia

Infantil / Juvenil (946)
Juvenil (498)
Educació (125)
Altres idiomes (124)

+ Veure més

Editorial

Estrella Polar (517)
Columna CAT (181)
Graó (125)
La Galera, SAU (87)

+ Veure més

Any publicació

2017 (129)

Filtrar dins els resultats...

Filtrar

Formatos en línia

1888

10

Resultats

1898

Ordenar per

Relevancia

Percy Jackson i els Déus Grecs

Rick Riordan

Any de publicació: 2015

Com a fill de Posidó i d'una mare humana, ningú pot parlar-nos dels déus grecs amb més autoritat que Percy Jackson. En un breu parèntesi de les seves fabuloses aventures, que tants fans han aplegat arreu del món, en Percy ens ofereix en aquest llibre una visió molt propera dels déus de l'Olimp, afegint un pessic de la seva màgia particular, i un munt de comentaris sarcàstics, al coneixement de la...

Disponible en: Descarrega amb DRM (Adobe), Streaming (Nubereader)

Prestar

Vista prèvia

Déus i guerrers

Michelle Paver

Any de publicació: 2012

Déus i guerrers és el primer volum de la nova saga de Michelle Paver, autora d'èxit als Estats Units amb més de 2,5 milions de llibres venuts. Una novel·la d'aventures situada en el turbulent món de l'edat de bronze; una època en què el domini dels metalls marcava la diferència entre la supervivència i la desaparició, entre el poder i la submissió. Entre grans dosis d'acció, carruatges...

Disponible en: Descarrega amb DRM (Adobe), Streaming (Nubereader)

Prestar

Vista prèvia

Accés al llibre electrònic

CONSELLERIA
D'EDUCACIÓ
I UNIVERSITAT

préstec de llibres electrònics
Eduteca
biblioteques escolars IB

Biblioteques
Escolars IB

Inici > Resultats > Fixa

Percy Jackson i els Déus Grecs

Cercar

El meu
compte

Club de
lectura

Info

Ajuda

2

Sortir

CAÑELLAS CABOT, ANTONI

< Tornar

< Registre 1 / 1898 >

Percy Jackson i els Déus Grecs

Rick Riordan

Salamandra Català 2015

Prestar

Durant els propers 15 dies

★ ★ ★ ★

0 comentaris

Vista prèvia

Afegir comentari

Afegir a una llista

Disponible en

Descàrrega amb DRM (Adobe)
Streaming (Nubereader)

Còpies

Total de còpies: 1

Disponible: 1

ISBN

9788415631194

9 visites Prestat 1 vegades

Valoració mitjana ★ ★ ★ ★

Com a fill de Posidó i d'una mare humana, ningú pot parlar-nos dels déus grecs amb més autoritat que Percy Jackson. En un breu parèntesi de les seves fabuloses aventures, que tants fans han aplegat arreu del món, en Percy ens ofereix en aquest llibre una visió molt propera dels déus de l'Olimp, afegint un pessic de la seva màgia particular, i un munt de comentaris sarcàstics, al coneixement de la mitologia. A més de fer un breu repàs de qui és qui en el món de les divinitats clàssiques, en Percy ens explica en què va consistir la creació del món i, sense mossegar-se la llengua, ens adverteix:...

Accés al llibre electrònic

CONSELLERIA
D'EDUCACIÓ
I UNIVERSITAT

prèstec de llibres electrònics

Eduteca

biblioteques escolars IB

Biblioteques
Escolars IB

El meu
compte

Club de
lectura

Info

Ajuda

CAÑELLAS CABOT, ANTONI **2** Sortir

Inici > Resultats > Fitxa

Percy Jackson i els Déus Grecs

Cercar

Avançada

< Tornar

< Registre 1 / 1898 >

Percy Jackson i els Déus Grecs

Rick Riordan

Salamandra Català 2015

Prestar

Durant els propers 15 dies

★ ★ ★ ★

0 comentaris

Vista prèvia

Afegir comentari

Afegir a una llista

Disponible en

Descàrrega amb DRM (Adobe)
Streaming (Nubereader)

Còpies

Total de còpies: 1

Disponible: 1

ISBN

9788415631194

9 visites Prestat 1 vegades

Valoració mitjana ★ ★ ★ ★

Com a fill de Posidó i d'una mare humana, ningú pot parlar-nos dels déus grecs amb més autoritat que Percy Jackson. En un breu parèntesi de les seves fabuloses aventures, que tants fans han aplegat arreu del món, en Percy ens ofereix en aquest llibre una visió molt propera dels déus de l'Olimp, afegint un pessic de la seva màgia particular, i un munt de comentaris sarcàstics, al coneixement de la mitologia. A més de fer un breu repàs de qui és qui en el món de les divinitats clàssiques, en Percy ens explica en què va consistir la creació del món i, sense mossegar-se la llengua, ens adverteix:...

Vista prèvia

Percy Jackson i els déus grecs

Vista Prèvia

El començament i tota la pesca

Al començament, jo no hi era. I em sembla que els ciutadans de la Grècia antiga, tampoc. Ningú no tenia bolígraf ni paper per prendre notes, i per això no puc garantir la veritat de tot el que ve a continuació, però us puc assegurar que és el que els grecs creien que havia succeït.

Al principi, no hi havia res de res. Un munt de no-res desconunal.

El primer déu, si en podem dir així, va ser Caos: una mena de boira caldosa i tenebrosa on tota la matèria del cosmos es movia sense ordre ni concert. Reteniu una dada: «caos» literalment significa «abisme», i no em refereixo a cap pel·lícula de catàstrofes.

Amb el temps, Caos va esdevenir menys caòtic. Potser es va avorrit de ser tan espès i boirós. Part de la matèria es va congregar i solidificar i va formar la terra, la qual per desgràcia va desenvolupar una personalitat vital. S'anomenava a si mateixa Gea, la Mare Terra.

Resulta que Gea era el planeta actual: les roques, les muntanyes, les valls... la pizza sencera. Però també podia adoptar una forma hominoida. Li agradava passejar-se per la terra (que era com caminar per sobre de si mateixa) sota l'aparença d'una dona madura amb un vestit verd onejant, cabells negres arrissats i un somriure serè a la cara. El somriure amagava intencions malvades. Ho comprovareu ben aviat.

Després d'estar tota sola durant molt temps, Gea va alçar la mirada cap al no-res boirós que hi havia damunt la terra i es va dir: «Saps què quedaria bé? Un cel. Em faria ben contenta, un cel. I també seria agradable que, a més, fos un home atractiu del qual em pogués enamorar, perquè em sento una mica sola aquí baix amb aquestes roques.»

O Caos la va sentir i hi va col·laborar, o Gea simplement va desitjar que es fes realitat. Sobre la terra, es va formar el firmament: una cúpula protectora blava de dia i negra de nit. El firmament es va anomenar Ouranos a si mateix, que, si, si, és una manera de dir Ura. Resulta gairebé impossible pronunciar aquest nom (Ouranos) sense que la gent rigui per sota el nas i pensi en una part concreta del cos. Sona... malament. Per què no va escollir un nom més maco, com Portamort o José, no ho sé pas, però ens podria aclarir per què Uranos va ser sempre tan excèntric.

Ura, igual que Gea, podia adoptar forma humana i visitar la terra; qüestió ben resolta, ja que el cel és molt amunt i les relacions a llarga distància no funcionen mai bé.

Físicament, era un individu alt, musculós, amb cabells foscos tirant a llargs. Duia una fulla a manera de tapall i la pell li canviava de color: a estones, era blava i mostrava dibuixos semblants als nivells estampats als músculs, i, a estones, era fosca i hi brillaven les estrelles. Ep, va ser Gea qui va somiar que tingué aquella aparença. No me'n culpeu a mi. A vegades, el veureu en pintures sostenint una roda del zodíac, que representa les constel·lacions que travessen el cel un cop i un altre durant tota l'eternitat.

En fi, Ura i Gea es van casar.

I van ser feliços per sempre?

No ben bé.

Part del problema va ser que Caos va experimentar la felicitat de la creació. En el seu jo boirós i tenebrós, es va dir: «Ep, terra i cel. Això és divertit! Em pregunto què més podria fer.»

Aviat va crear altres problemes de tota mena, i em refereixo als déus. L'aigua de la boira de Caos es va condensar, es va embassar a les parts més fondes de la terra i va formar els mars primigenis, els quals, evidentment, van desenvolupar una consciència pròpia: el déu Pontos.

Llavors Caos va embogir completament i es va dir: «Ja ho tinc! I si faig una cúpula com el firmament però a sota de la terra? Això sí que seria increïble!»

Així es va materialitzar una altra cúpula dessota la terra, però en general era fosca i fangosa i no gaire maca, ja que sempre quedava amagada a la llum del cel. Era Tàrtar, l'abisme de la maldat. I com podeu endevinar pel nom, quan va desenvolupar una personalitat divina, no va guanyar cap concurs de popularitat.

El conflicte va sorgir perquè a tots dos, a Pontos i a Tàrtar, els agradava Gea, i això va tensar la relació d'ella amb Ura.

Va aflorar una altra bandada de déus primordials, però si provés d'esmentar-los tots ens hi passariem setmanes. Caos i Tàrtar van tenir junts una criatura (no em pregunteu com: no ho sé pas), Nix, que era l'encarnació de la nit. Després Nix, com si diguéssim tota sola, va tenir una filla que es deia Hèmera, que va ser el dia. Aquelles dues divinitats no s'avenien gens perquè eren tan diferents com... Bé, ja m'enteneu.

Segons alguns relats, Caos també va crear Eros, el déu de la procreació... En altres paraules: mames i papès divins tenien un munt de nens divins. Altres històries proclamen que Eros era el fill d'Afrodita. En parlarem més endavant. No sé quina versió és l'autèntica, però sí que Gea i Ura van començar a tenir fills... amb uns resultats terriblement diversos.

D'entrada, en van fer una niuada de dotze, sis nois i sis noies, anomenats titans. Aquells marrecs semblaven humans, però eren molt més alts i poderosos. Tothom diria que una dotzena de criatures

Accés al llibre electrònic

< Tornar

< Registre 1 / 1898 >

Percy Jackson i els Déus Grecs

Rick Riordan

Salamandra Català, 2005

Prestar

Durant els propers 15 dies

★ ★ ★ ★ ★

0 comentaris

Vista prèvia

Afegir comentari

Afegir a una llista

Disponible en

Descàrrega amb DRM (Adobe)
Streaming (Nubereader)

Còpies

Total de còpies: 1

Disponible: 1

ISBN

9788415631194

9 visites Prestat 1 vegades

Valoració mitjana ★ ★ ★ ★ ★

Com a fill de Posidó i d'una mare humana, ningú pot parlar-nos dels déus grecs amb més autoritat que Percy Jackson. En un breu parèntesi de les seves fabuloses aventures, que tants fans han aplegat arreu del món, en Percy ens ofereix en aquest llibre una visió molt propera dels déus de l'Olimp, afegint un pessic de la seva màgia particular, i un munt de comentaris sarcàstics, al coneixement de la mitologia. A més de fer un breu repàs de qui és qui en el món de les divinitats clàssiques, en Percy ens explica en què va consistir la creació del món i, sense mossegar-se la llengua, ens adverteix:...

Prestar

Inici > El meu compte > Préstecs en línia

Percy Jackson i els Déus Grecs

Rick Riordan

Descarregar
(Adobe eBook)

Visualitzar
(Al navegador)

Finalitza el 28/06/2018 12:17
Falten 14 dies i 23 hores

Tomar

La teva valoració ★ ★ ★ ★ ★

Percy Jackson i els déus grecs

Contingut

- Portada
- Dedicatòria
- Introducció
- El començament i tota la pesca
- L'Estel d'Or del canibalisme
- Els déus de l'Olimp esdeven una quantitat capaç
- Zeus
- Resina ascut! Solter número zero
- Damunt es transforma en Grogocilla
- Heu perdut l'ocellus
- Heu perdut l'ocellus
- Posada al treball
- Zeus mata tothom
- Athena adopta un procador
- Heu d'estimar Afrodit
- Aves, el masde més viril de tots els masdes virils
- He fet em fabrica una llana d'aurada, en realitat no, però ho llavors d'haver dit
- Apol·lo canta i balla i dispara a la gent
- Artemis allibera al porc de la mort
- Hermes escriu al reformatori
- Dionís comença el món amb una beguda refrescant
- Epilog
- Crèdits

basten a qualsevol parella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutllava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marrecs es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrofós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons nous eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més besties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marrecs tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—Es clar que són teus, inútil! —va replicar Gea Xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho faré, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgarriava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una repulsió com a paio francament perillos.

—Soc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faris el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia què hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaços d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea—. Potser ho hauria de tornar a provar amb Urà.»

Va organitzar una vetllada romàntica preciosa: espelmes, roses i música suau. Devien revifar poc o molt la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va parir uns altres trigèmins.

I com si encara necessités més proves que el seu matrimoni amb Urà era mort...

Aquells nens encara eren més monstruosos que els ciclops. Tots tenien cent braços al voltant del pit com si fossin les ptes d'un eriçó, i cinquanta caps menuts.

rexies, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li feia. Adorava aquelles petites carones seves, totes cent cinquanta sense excepció. Aquells trigèmins els va anomenar centimans. Però va tenir el temps just de donar-los un nom, perquè quan Urà es va presentar, els va ullar un moment i els va arrabassar a Gea dels braços. Sense dir ni una paraula, els va carregar de cadenes i els va llançar al Tàrtar com si fossin bosses d'escombraries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i udolar i va provocar tants terratrèmols que els seus fills titans van acudir corrents a veure què li passava.

—El vostre pare és un _____!

No sé quin insult li va dedicar, però tinc la impressió que va ser aleshores quan es van inventar les paraules.

Gea els va explicar què havia succeït. Llavors va aixecar els braços i va provocar que la terra retrounyís sota els seus peus. Va invocar la substància més dura que va trobar al seu domini terrestre, li va donar forma amb la ira que la posseïa, i va crear la primera arma de tots els temps: una fulla corba d'un metre de llargada. La va fixar a un mànec de fusta fet amb una branca d'un arbre proper, i va ensenyar als titans el seu invent.

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar—. L'instrument de la meua venjança. L'anomenaré dalla!

Els titans murmuvaren entre ells: «Per a què serveix?», «Per què és corbada?», «Com s'escriu "dalla"?»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Gea—. Urà no és digne de ser el rei del cosmos. Un de vosaltres l'haurà de matar per ocupar-ne el lloc.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar —va intervenir Occà, que era el tità més gran, però es passava la major part del temps en els confins llunyans del mar amb el déu primordial de l'aigua, al qual ell anomenava oncle Poutos—. Que significa «matar»?

—Vól que liquidem el pare —va endevinar Temis, que era una de les noies més espavilades, i que de seguida va captar el concepte de castigar algú per un crim—. Fer-ho de manera que deixi d'existir, com si dignéssim.

Percy Jackson i els déus grecs

basten a qualsevol parella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutllava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marrees es van fet grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons nous eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marrees tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho faré, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgarripava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia que hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaçs d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea— Va organitzar una vetllada romàntica preciosa: e molt la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va pa I com si encara necessités més proves que el seu Aquells nens encara eren més monstruosos que com si fossin les putes d'un ericò, i cinquanta caps n reixes, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li fei cinquanta sense excepció. Aquells trigèmins els va donar-los un nom, perquè quan Urà es va presenta dels braços. Sense dir ni una paraula, els va carreg bosses d'escombraries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i fills titans van acudir corrents a veure que li passava

—El vostre pare és un _____!

No sé quin insult li va dedicar, però tinc la imp paraulotes.

Gea els va explicar què havia succeït. Llavors retrunyís sota els seus peus. Va invocar la substànc va donar forma amb la ira que la posseïa, i va crea d'un metre de llargada. La va fixar a un mànec d enseyar als titans el seu invent.

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar-

dalla!

Els titans murmuvaven entre ells: «Per a què "dalla"?»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Gea vosaltres l'haurà de matar per ocupar-ne el lloc.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar — passava la major part del temps en els confins llun qual ell anomenava oncle Pontos—. Què significa «

—Vol que liquidem el pare —va endevinar Temi seguida va captar el concepte de castigar algú per u si dignèssim.

X Menú

Taula de continguts

Cerca

Marcadors i notes

Estadístiques

Opcions de lectura

Percy Jackson i els déus grecs

basten a qualsevol parella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutllava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marrecs es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trígèmins. El problema: aquells nadons nous eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marrecs tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trígèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho faré, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un ventdaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgarripava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odío! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols seves aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de furia que va provocar terratrèmols, però no veia que hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estraven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaçs d'aturar-lo.

X Menú

Taula de continguts

Cerca

Marcadors i notes

Estadístiques

Opcions de lectura

Percy Jackson i els déus grecs

basten a qualsevol parella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no ruïllava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marrecs es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser sí tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons nous eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més besties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marrecs tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho farà, no pateixis —va gruinyir Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgaripava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Fars el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va gruinyir ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia que hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressenits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaçs d'aturar-lo.

< Taula de continguts

Portada

Dedicatòria

Introducció

El començament i tota la pesca

L'Estat d'Or del canibalisme

Els déus de l'Olimp esclafen uns quants caps

Zeus

Hestia escull el solter número zero

Demèter es transforma en Gragodzilla

Persèfone es casa amb un asseïador (o

basten a qualsevol paella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutilava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marres es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una alta nivada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marres tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho farà, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgarriava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia que hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaços d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea— Va organitzar una vetllada romàntica preciosa: e

molt la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va m

I com si encara necessités més proves que el seu

Aquells nens encara eren més monstruosos que

com si fossin les putes d'un ericó, i cinquanta caps n

rexics, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li fei

cinquanta sense excepció. Aquells trigèmins els va

donar-los un nom, perquè quan Urà es va presenta

dels braços. Sense dir ni una paraula, els va carrega

bosses d'escombraries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i

fills titans van acudir corrents a veure què li passava

—El vostre pare és un _____!

No sé quin insult li va dedicar, però tinc la imp

paraulotes.

Gea els va explicar què havia succeït. Llavors

retrunyis sota els seus peus. Va invocar la substànci

va donar forma amb la ira que la posseïa, i va crea

d'un metre de llargada. La va fixar a un mànec d

ensenyar als titans el seu invent.

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar—

dalla!

Els titans murmuvaven entre ells: «Per a què

“dalla”?»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Ge

vosaltres l'haurà de matar per ocupar-ne el lloc.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar —

passava la major part del temps en els confins llu

qual ell anomenava oncle Pontos—. Què significa «

—Vol que liquidem el pare —va endevinar Temi

seguida va captar el concepte de castigar algú per u

si dignéssim.

Taula de continguts

Cerca

Marcadors i notes

Estadístiques

Opcions de lectura

Percy Jackson i els déus grecs

basten a qualsevol parella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutllava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marrecs es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons nous eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marrecs tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarifiar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho farà, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgaripava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament peril·lós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia que li podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaçs d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea—

Va organitzar una vetllada romàntica preciosa: e molt la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va par

I com si encara necessités més proves que el seu

Aquells nens encara eren més monstruosos que com si fossin les putes d'un etiò, i cinquanta caps i reixes, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li feia cinquanta sense excepció. Aquells trigèmins els va donar-los un nom, perquè quan Urà es va presentar dels braços. Sense dir ni una paraula, els va carregar bosses d'escombraries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i fills titans van acudir corrents a veure què li passava

—El vostre pare és un _____!

No sé quin insult li va dedicar, però tinc la imp paraulotes.

Gea els va explicar què havia succeït. Llavors retrunyís sota els seus peus. Va invocar la substància va donar forma amb la ira que la posseïa, i va crear d'un metre de llargada. La va fixar a un mànec d'enseñar als titans el seu invent.

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar— dalla!

Els titans murmuvaven entre ells: «Per a que "dalla?"»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Gea vosaltres l'haurà de matar per ocupar-ne el lloc.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar — passava la major part del temps en els confinats llu qual ell anomenava oncle Pontos—. Què significa «

—Vol que liquidem el pare —va endevinar Temi seguida va captar el concepte de castigar algú per u si digníssim.

Cerca

< Cerca

Q

basten a qualsevol paella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutilava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marres es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marres tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho farà, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgarriava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia que hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaços d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea— Va organitzar una vetllada romàntica preciosa: e molts la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va patir un atac de cor. I com si encara necessités més proves que el seu fill, va decidir que aquells nens encara eren més monstruosos que els seus pares.

Aquells nens encara eren més monstruosos que els seus pares, i com si fossin les putes d'un ericò, i cinquanta caps, i cinquanta braços, i cinquanta braços, i cinquanta braços, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li feia que els seus fills tinguessin cinquanta braços com que tinguessin cinquanta braços. Aquells trigèmins els va donar-los un nom, perquè quan Urà es va presentar a Gea, ella li va dir: «Els braços dels braços». Sense dir ni una paraula, els va carregar amb tres bosses d'escombraries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i va dir: «Els titans van acudir corrents a veure què li passava als seus fills».

—El vostre pare és un...!

No se quin insult li va dedicar, però tinc la impressió que va ser un paraulotes.

Gea els va explicar què havia succeït. Llavors els tres trigèmins se'n van anar a casa seva i se'n van retrunyis sota els seus peus. Va invocar la substància que els titans usaven per donar forma amb la ira que la posseïa, i va crear un metre de llargada. La va fixar a un mànec d'or i va dir: «Ensenyar als titans el seu invent».

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar—: Aquesta és la vostra nova paraula!

Els titans murmuvaven entre ells: «Per a què "dalla"?»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Gea—: Vosaltres l'haurà de matar per ocupar-ne el lloc.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar —va dir Urà—. Passava la major part del temps en els confins llunyans de la Terra, i no volia que cap dels seus fills, qual ell anomenava oncle Pontos—. Què significa «matar»?

—Vol que liquidem el pare —va endevinar Temi—. Seguint el concepte de castigar algú per un delictes, si digníssim.

Taula de continguts

Cerca

Marcadors i notes

Estadístiques

Opcions de lectura

basten a qualsevol parella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutilava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marrecs es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons nous eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marrecs tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho farà, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgarripava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningu no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de furia que va provocar terratrèmols, però no veia que hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Esraven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaçs d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea— Va organitzar una vetllada romàntica preciosa: e molt la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va patir I com si encara necessités més proves que el seu Aquells nens encara eren més monstruosos que com si fossin les pues d'un criçó, i cinquanta caps n reixes, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li feia cinquanta sense excepció. Aquells trigèmins els va donar-los un nom, perquè quan Urà es va presentar dels braços. Sense dir ni una paraula, els va carregar bosses d'escombraries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i fills titans van acudir contents a veure què li passava —El vostre pare és un !

No sé quin insult li va dedicar, però tinc la impressió paraulotes.

Gea els va explicar què havia succeït. Llavors retrunyís sota els seus peus. Va invocar la substància va donar forma amb la ira que la posseïa, i va crear d'un metre de llargada. La va fixar a un mànec d'enseuvar als titans el seu invent.

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar— dalla!

Els titans murmuvaven entre ells: «Per a què "dalla"?»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Gea vosaltres l'haurà de matar per ocupar-ne el lloc.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar — passava la major part del temps en els confins llun qual ell anomenava oncle Pontos—. Què significa «

—Vol que liquidem el pare —va endevinar Temi seguida va captar el concepte de castigar algú per u si dignèssim.

Percy Jackson i els déus grecs

basten a qualsevol parella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutllava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marrecs es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons eren la definició perfecta de la paraula «llejor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marrecs tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho faré, no pateixis —va grunyir Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgaripava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et dignei. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyir ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia que hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaços d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea—. Va organitzar una vetllada romàntica preciosa, i molt la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va patir un atac de cor. I com si encara necessités més proves que el seu fill, va morir.

Aquells nens encara eren més monstruosos que els seus pares, i com si fossin les putes d'un ercò, i cinquanta caps i cinquanta braços, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li feia que els seus fills tinguessin cinquanta sense excepció. Aquells trigèmins els va donar-los un nom, perquè quan Urà es va despertar dels braços. Seuse dir ni una paraula, els va donar bosses d'escombriaries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i els fills titans van acudir corrents a veure què li passava.

—El vostre pare és un _____!

No se quin insult li va dedicar, però tinc la impressió que va ser molt dur.

Gea els va explicar què havia succeït. I llavors retrunyís sota els seus peus. Va invocar la substància que donar forma amb la ira que la posseïa, i va crear un metre de llargada. La va fixar a un mànec d'enyament i els titans el seu invent.

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar d'ella!

Els titans murmuraven entre ells: «Per a què "dalla"?»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Gea i els titans se'n van anar a casa.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar —passava la major part del temps en els confins llunyans de la Terra.

—Vol que liquidem el pare —va endevinar Temi seguida va captar el concepte de castigar algú per un error si digníssim.

X Menú

Taula de continguts

Cerca

Marcadors i notes

Estadístiques

Opcions de lectura

Percy Jackson i els déus grecs

basten a qualsevol parella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutilava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marrecs es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que poiser si tenien una altra niuada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmuns. El problema: aquells nadons nous eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marrecs tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmuns, es va esgarifar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisolant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho faré, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgaripava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Soc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia què hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaços d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea— Va organitzar una vetllada romàntica preciosa: e molt la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va par I com si encara necessités més proves que el seu Aquells nens encara eren més monstruosos que com si fossin les putes d'un ericò, i cinquanta caps n reixes, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li fei cinquanta sense excepció. Aquells trigèmuns els va donar-los un nom, perquè quan Urà es va presenta dels braços. Sense dir ni una paraula, els va carreg bosses d'escombraries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i fills titans van acudir contents a veure que li passava —El vostre pare és un _____!

No se quin insult li va dedicar, però tinc la imp paraulotes.

Gea els va explicar què havia succeït. Llavors retrunyís sota els seus peus. Va invocar la substànci va donar forma amb la ira que la posseïa, i va crea d'un metre de llargada. La va fixar a un mànec d ensenyar als titans el seu invent.

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar— dalla!

Els titans murmuraven entre ells: «Per a què “dalla”?»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Gea vosaltres l'haurà de matar per ocupar-ne el lloc.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar — passava la major part del temps en els confins lliu qual ell anomenava oncle Pontos—. Que significa «

—Vol que liquidem el pare —va endevinar Temi seguida va captar el concepte de castigar algú per u si dignèssim.

< Estadístiques

	Lectura primera
6/7/18	00:12:10
11:07:14 AM	hh:mm:ss

	Pàgines llegides
12	Pàgines / hora
	60

basten a qualsevol paella, no? Vull dir que, amb una família tan nombrosa, es pot dir que tens un *reality show* particular a casa.

A més, quan els titans ja havien nascut, el matrimoni entre Urà i Gea ja no rutilava gaire bé. Urà passava molt més temps suspès al firmament. No anava a veure'ls gairebé mai. No l'ajudava a criar la canalla. Gea es va enrabiar. Tots dos van començar a barallar-se. Quan els marres es van fer grans, Urà sempre els escridassava i es comportava, més que res, com un pare horrorós.

Gea i Urà van intentar arreglar les coses unes quantes vegades. Gea va arribar a la conclusió que potser si tenien una alta nivada de nadons, això els acostaria...

Ja ho sé, ja ho sé. Va ser una mala idea.

Van donar vida a uns trigèmins. El problema: aquells nadons eren la definició perfecta de la paraula «lletjor». Eren tan corpulents i forts com els titans, però més vastos, més bèsties, i terriblement necessitats d'una depilació amb cera. I el pitjor de tot era que tots tres marres tenien un sol ull al mig del front.

Doncs, bé, Gea s'estimava aquells subjectes. Els va anomenar ciclops majors, i amb el temps van engendrar tota una raça de ciclops menors. Però això va ser molt després.

Quan Urà va veure els ciclops trigèmins, es va esgarriar.

—No pot ser que siguin fills meus! Si ni tan sols se m'assemblen!

—És clar que són teus, inútil! —va replicar Gea xisclant—. Pobre de tu que me'ls facis criar sola!

—No ho farà, no pateixis —va grunyar Urà.

Va sortir com un vendaval i va tornar amb tres cadenes fabricades amb la foscor pura del cel nocturn. Va lligar els ciclops i els va llançar al Tàrtar, que era l'única àrea de la creació on ell no els hauria de veure.

Que fort, no?

Gea cridava i esgarriava, però Urà es negava a alliberar els ciclops. Ningú no gosava oposar-se a les seves ordres, perquè en aquella època ja s'havia guanyat una reputació com a paio francament perillós.

—Sóc el rei de l'univers! —bramava—. No en dubtis pas! Estic literalment per damunt de totes les altres coses.

—T'odio! —va cridar Gea.

—Bah! Faràs el que et digni. Entre els déus primordials, sóc el primer i el millor.

—Jo vaig néixer abans que tu! —va protestar Gea—. Ni tan sols series aquí si jo no...

—No em posis a prova —va grunyar ell—. Tinc moltes més cadenes de foscor.

Gea, com ja us podeu imaginar, va patir un accés de fúria que va provocar terratrèmols, però no veia que hi podia fer. Els seus primers fills, els titans, ara ja gairebé eren adults. Estaven ressentits amb la mare. I el pare tampoc no els queia gaire bé (Gea sempre en malparlava, i amb motius de pes), però els titans tenien por d'Urà i no es veien capaços d'aturar-lo.

«He de tenir paciència pels nens —pensava Gea— Va organitzar una vetllada romàntica preciosa: e molí la vella màgia. Pocs mesos després, Gea va patir com si encara necessités més proves que el seu

Aquells nens encara eren més monstruosos que com si fossin les putes d'un ericó, i cinquanta caps i rinxes, agrumollats a les espatlles. A Gea tant li feia cinquanta sense excepció. Aquells trigèmins els va donar-los un nom, perquè quan Urà es va presentar dels braços. Sense dir ni una paraula, els va carregar bosses d'escombraries per reciclar.

Era evident que el paio del cel tenia problemes.

I Gea ja no podia més, la veritat. Va gemegar i els fills titans van acudir corrents a veure què li passava.

—El vostre pare és un _____!

No sé quin insult li va dedicar, però tinc la impressió

Gea els va explicar què havia succeït. Llavors retrunyís sota els seus peus. Va invocar la substància va donar forma amb la ira que la posseïa, i va crear d'un metre de llargada. La va fixar a un mànec d'ensenyar als titans el seu invent.

—Contempleu això, fills meus! —va exclamar— dalla!

Els titans murmuvaven entre ells: «Per a què "dalla"?»

—Un de vosaltres ha d'ascendir! —va cridar Gea vosaltres l'haurà de matar per ocupar-ne el lloc.

Els titans semblaven francament incòmodes.

—Doncs... explica'ns de què va això de matar — passava la major part del temps en els confins llunyans qual ell anomenava oncle Pontos—. Què significa «

—Vol que liquidem el pare —va endevinar Temi seguida va captar el concepte de castigar algú per un si digníssim.

Taula de continguts

Cerca

Marcadors i notes

Estadístiques

Opcions de lectura

Urà, igual que Gea, podia adoptar forma humana molt amunt i les relacions a llarga distància no funcionaven.

Físicament, era un individu alt, musculós, amb el cap de tapall i la pell li canviava de color: a estones, semblava estampats als músculs, i, a estones, era fosca i li tingués aquella aparença. No me'n culpeu a mi, però del zodíac, que representa les constel·lacions que trobem en fi, Urà i Gea es van casar.

I van ser feliços per sempre?
No ben bé.

Part del problema va ser que Caos va experimentar tenebrós, es va dir: «Ep, terra i cel. Això és divertit! Aviat va crear altres problemes de tota mena, i els va condensar, es va embassar a les parts més fons dels quals, evidentment, van desenvolupar una consciència el deu Pontos.

Llavors Caos va embogir completament i es firmament però a sota de la terra? Això sí que seria maca, ja que sempre quedava amagada a la llum i poden endevinar pel nom, quan va desenvolupar una popularitat.

El conflicte va sorgir perquè a tots dos, a Pont i a Terra, li va tocar la relació d'ella amb Urà.

Va aflorar una altra banda de déus primordials setmanes. Caos i Tàrtar van tenir junts una criatura l'encarnació de la nit. Després Nix, com si dignés que va ser el dia. Aquelles dues divinitats no s'avenien ni s'entenen.

Segons alguns relats, Caos també va crear Eros, i els papes divins tenien un munt de nens divins. Altres relats ens parlen més endavant. No sé quina versió és la correcta, però tindrà un fill... amb uns resultats terriblement diversos.

D'entrada, en van fer una niuada de dotze, sis semblaven humans, però eren molt més alts i podien

El començament i tota la pesca

Al començament, jo no hi era. I em sembla que els ciutadans de la Grècia antiga, tampoc. Ningú no tenia bolígraf ni paper per prendre notes, i per això no puc garantir la veritat de tot el que ve a continuació, però us puc assegurar que és el que els grecs creïen que havia succeït.

Al principi, no hi havia res de res. Un munt de no-res descomunal.

El primer déu, si en podem dir així, va ser Caos: una mena de boira caldosa i tenebrosa on tota la matèria del cosmos es movia sense ordre ni concert. Reteniu una dada: «caos» literalment significa «abisme», i no em refereixo a cap pel·lícula de catàstrofes.

Amb el temps, Caos va esdevenir menys caòtic. Pots ser es va avorir de ser tan espès i boirós. Part de la matèria es va congregar i solidificar i va formar la terra, la qual per desgràcia va desenvolupar una personalitat vital. S'anomenava a si mateixa Gea, la Mare Terra.

Resulta que Gea era el planeta actual, les roques, les muntanyes, les valls... la pizza sencera. Però també podia adoptar una forma hominòide. Li agradava passejar-se per la terra (que era com caminar per sobre de si mateixa) sota l'aparença d'una dona madura amb un vestit verd onejant, cabells negres arrissats i un somriure serè a la cara. El somriure amagava intencions malvades. Ho comprovareu ben aviat.

Després d'estar tota sola durant molt temps, Gea va alçar la mirada cap al no-res boirós que li havia damunt la terra i es va dir: «Saps què quedaria bé? Un cel. Em faria ben contenta, un cel. I també seria agradable que, a més, fos un home atractiu del qual em pogués enamorar, perquè em sento una mica sola aquí baix amb aquestes roques.»

O Caos la va sentir i hi va col·laborar, o Gea simplement va desitjar que es fes realitat. Sobre la terra, es va formar el firmament: una cúpula protectora blava de dia i negra de nit. El firmament es va anomenar Ouranos a si mateix, que, sí, sí, és una manera de dir Urà. Resulta gairebé impossible pronunciar aquest nom (Ouranos) sense que la gent rigui per sota el nas i pensi en una part concreta del cos. Sona... malament. Per què no va escollir un nom més maco, com Portamort o José, no ho sé pas, però ens podria aclarir per què Uranos va ser sempre tan excèntric.

Vista Prèvia

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed do eiusmod tempor incididunt ut labore et dolore magna aliqua. Ut enim ad minim veniam, quis nostrud exercitation ullamco laboris nisi ut aliquip

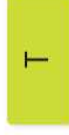
Font

Per defecte

Mida de la font

100%

Interlineat

100%

Color del fons

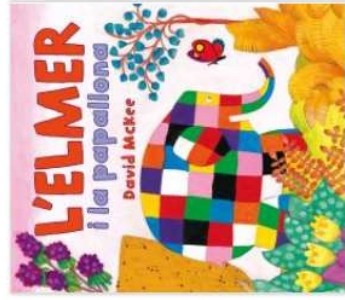

Pàgines

Reservar un llibre

- Si l'exemplar que volem llegir està agafat per algun altre usuari, el podem reservar.

61 visites | Prestat 7 vegades

Valoració mitjana ★ ★ ★ ★ ★

L'Elmer i la papallona (L'Elmer. Àlbum il·lustrat)

David McKee

BEASCOA 2014

Reservar

★ ★ ★ ★ ★
0 comentaris

Vista prèvia

 Afegir comentari
 Afegir a una llista

Descobreix què li va passar a l'Elmer el dia que va conèixer a la papallona.

L'Elmer, l'elefant de colors, és un clàssic infantil que ha venut més de 8 milions d'exemplars. Els seus contes són ideals per transmetre als nens valors positius com la solidaritat, el respecte, l'amistat i, especialment, la celebració de les diferències.

Un dia que l'Elmer passeja tan tranquil, sent de sobte un crit d'auxili. Una papallona ha quedat atrapada sota una branca i ell l'ajuda a sortir. La papallona, agraïda, li promet...

Disponible en

Descàrrega amb DRM (Adobe)
Streaming (Nubereader)

Còpies

Total de còpies: 1
Disponible: 0
Reserves: 0
Temps d'espera (aprox.): 8 dies

Col·lecció

L'Elmer. Àlbum il·lustrat L'ELMER

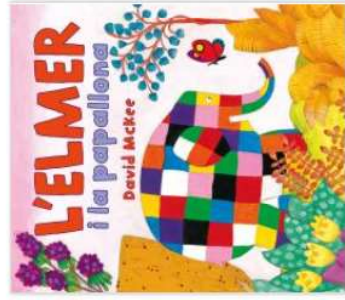
ISBN

9788448840228

Reservar un llibre

- Si l'exemplar que volem llegir està agafat per algun altre usuari, el podem reservar.

61 visites | Prestat 7 vegades

Valoració mitjana ★ ★ ★ ★ ★

L'Elmer i la papallona (L'Elmer. Àlbum il·lustrat)

David McKee

BEASCOA 2014

Reservar

★ ★ ★ ★ ★
0 comentaris

Vista prèvia

 Afegir comentari
 Afegir a una llista

Descobreix què li va passar a l'Elmer el dia que va conèixer a la papallona.

L'Elmer, l'elefant de colors, és un clàssic infantil que ha venut més de 8 milions d'exemplars. Els seus contes són ideals per transmetre als nens valors positius com la solidaritat, el respecte, l'amistat i, especialment, la celebració de les diferències.

Un dia que l'Elmer passeja tan tranquil, sent de sobte un crit d'auxili. Una papallona ha quedat atrapada sota una branca i ell l'ajuda a sortir. La papallona, agraïda, li promet...

Disponible en	
Descàrrega	
Format	epub (Nubereader)
Còpies	
Total de còpies:	1
Disponible:	0
Reserves:	0
Temps d'espera (aprox.):	8 dies
Categoriació	
L'Elmer i la papallona	
ISBN	9788448840228

Reservar un llibre

Cercar

Cercar per títol, autor i altres

Avançada

Inici > El meu compte > Reserves

Accepta automàticament totes les reserves

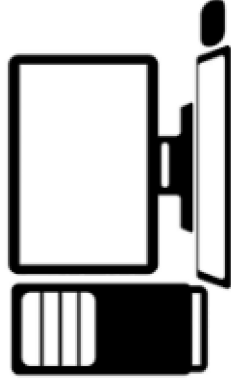
Títol	Estat	Data de reserva	Data d'avis	Reservat fins	Eliminar
L'Eimer i la papallona (L'Eimer. Àlbum il·lustrat)	En espera	13/06/2018			Eliminar

- Rebreu un avís quan el llibre estigui disponible

Préstecs amb descàrrega

- **Ordinador:**
 - Navegador web
 - App Windows 10
 - No hi ha App per Linux

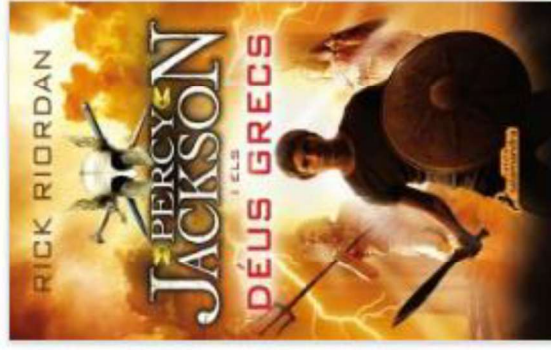
- **Smartphone / Tablet:**
 - Android
 - App

- **E-Reader**
 - Tagus, Sony, Inves, etc.
 - Connectat per cable USB y autorització ADE
 - No funciona amb KINDLE (Amazon)

Préstecs amb descàrrega

Percy Jackson i els Déus Grecs

Rick Riordan

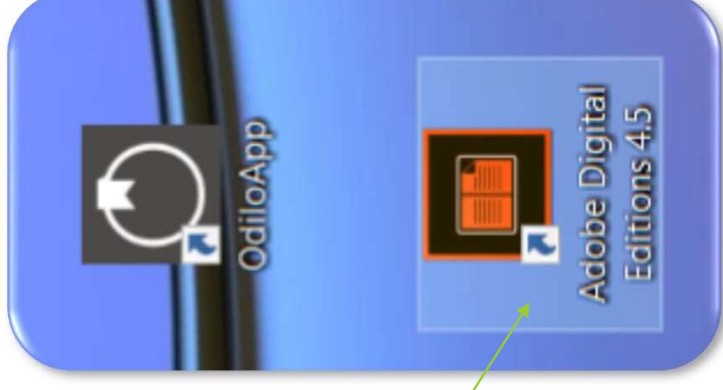
**Descarregar
(Adobe eBook)**

**Visualitzar
(Al navegador)**

Finalitza el 28/06/2018 12:17

Falten 14 dies i 23 hores

La teva valoració ★ ★ ★ ★ ★

- Pots llegir el llibre **sense connexió a Internet** a través del programa Adobe Digital Edition

Préstecs amb descàrrega

The screenshot shows the Microsoft Store interface for the 'OdiloApp'. At the top, there are navigation options: 'Inici', 'Aplicacions', 'Jocs', and 'Pel·lícules i programes'. A search bar labeled 'Cerca' is visible. The app 'OdiloApp' is featured with a blue square icon containing a white circular arrow. The app name 'OdiloApp' is displayed in large bold letters, followed by 'ODILO TID SL' and a 5-star rating. A link to 'Escriu una ressenya' is provided. Below this, it states 'Aquest producte ja està instal·lat.' and offers buttons for 'Inicia', 'Ancora a l'inici', and a menu icon. A PEGI rating of '3' is shown, indicating it is suitable for ages 3 and up. The 'Descripció' section explains that the app allows reading electronic books from a library catalog on various devices. The 'Disponible a partir del' section lists supported platforms: Xbox One, Ordinador, Mòbil, HoloLens, and Centre. At the bottom, the Microsoft Store logo is displayed on a dark grey background.

- Pots llegir el llibre **sense connexió a Internet** a través del programa Adobe Digital Edition

Trieu l'idioma de navegació: **Català** **Castellà** **Anglès**
 Una vegada elegit podràs canviar a la cantonada inferior dreta de la web.

 biblioteques escolars IB

Cercar

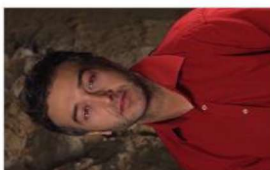

CONCURS

Eduteca amb la col·laboració d'Odllo
 llança el concurs "**Fomentant la
 passió per la lectura**", un concurs
 amb dues categories diferents
 perquè puguin participar l'equip
 docent i l'alumnat.

Veure més

- Matèria
- Altres idiomes
- Art / Música / Esport
- Ciències aplicades / Tecnologia
- Ciències naturals / Matemàtiques
- Ciències socials
- Educació
- Llengua / Literatura
- Llibres il·lustrats / Còmics / Novel·la gràfica
- Narrativa / Contes
- Poesia
- Àudio llibres

POESIA PER ALS TEUS SENTITS

-
València sot
 Marc Granell
-
La justícia de
 Rosalia de Cas
-
Soneto XXIII
 Garcilaso de la
-
Poderoso ca
 Francisco de C
-
Assumiràs
 Vicent Andrés
-
En las maña
 Lope de Vega
-
Fis Amants
 Vicent Andrés

Préstecs amb descàrrega

Odilo App
Odilo
PEGI 3

DESINSTAL·LA

OBRE

97

Biblioteques i
demos

Similar

Odilo App li permet connectar en tot moment amb la seva Biblioteca OdiloTK digital

NOVETATS

Enjoy the latest release where we have

- Pots llegir el llibre **sense connexió a Internet** a través del programa ODILLO

Préstecs en línia

 Préstecs en línia	 Reserves	 Dades lector	 Historial de préstecs
 Les meves llistes	 Recerques	 Notificaciones	

ELS HEROIS DE L'OLIMP 2: El fill de Neptú Els heroi...

Rick Riordan

Descarregar
(Adobe eBook)

Visualitzar
(Al navegador)

Finalitza el 28/06/2018 13:10
Falten 14 dies i 23 hores

Tornar

La teva valoració ★ ★ ★ ★ ★

Percy Jackson i els Déus Grecs
Rick Riordan

Descarregar
(Adobe eBook)

Visualitzar
(Al navegador)

Finalitza el 28/06/2018 12:17
Falten 14 dies i 22 hores

La teva valoració ★ ★ ★ ★ ★

